

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 549/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť občianskeho združenia [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Rožňavská 2, Bratislava, pre namietané porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 48/2015 z 31. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť občianskeho združenia [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2017 doručená sťažnosť občianskeho združenia [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 48/2015 z 31. januára 2017 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa v konaní sp. zn. 26 Cb 123/2007 vedenom Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) domáha zaplatenia

nenávratného finančného príspevku od Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“).

Vo veci bol okresným súdom vydaný medzitýmny rozsudok sp. zn. 26 Cb 123/2007 zo 14. októbra 2009 (ďalej len „medzitýmny rozsudok“), ktorým bolo rozhodnuté, že odstúpenie ministerstva od zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku je platné. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) medzitýmny rozsudok potvrdil. Najvyšší súd na dovolanie medzitýmny rozsudok (a potvrdzujúce rozhodnutie krajského súdu) zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Následne okresný súd vec v celom rozsahu zamietol. Krajský súd jeho rozhodnutie potvrdil. Najvyšší súd napadnutým rozhodnutím dovolanie sťažovateľa odmietol (a dovolaniu ministerstva sčasti vyhovel).

Námietka sťažovateľa je jednoduchá. Najvyšší súd podľa jeho názoru konal a vo veci rozhodoval. Prvý raz rozhodnutím sp. zn. 5 Obdo 5/2011 z 29. apríla 2011 medzitýmny rozsudok okresného súdu zrušil; druhý raz napadnutým rozhodnutím sp. zn. 4 Obdo 48/2015 z 31. januára 2017 dovolanie sťažovateľa odmietol. Sťažovateľ konaniu vytýka, že jeho vec, ak už o nej bolo raz najvyšším súdom vecne rozhodované senátom 5 O v zmysle príslušnej procesnej úpravy, nemohla byť opätovne vecne rozhodnutá senátom 4 O.

Sťažovateľ konkrétne namieta: *«O dovolaní sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03. 06. 2010, č. k. 1Cob/400/2009-432 Najvyšší súd SR rozhodol uznesením zo dňa 29. 04. 2011, sp. zn. 5Obdo/5/2011.*

O dovolaní rozhodoval senát 5 O ktorého predsedníčkou bola [REDACTED] a členkami [REDACTED] a [REDACTED].

O neskoršom dovolaní sťažovateľa aj dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. 05. 2015, č. k. 2Cob/84/2013-1004 Najvyšší súd SR rozhodol uznesením zo dňa 31. 01. 2017, sp. zn. 4 Obdo/48/2015.

O tomto dovolaní sťažovateľa aj dovolaní žalovaného teda rozhodoval senát 4 Obdo, ktorého predsedníčkou bola [REDAKOVANÉ] a členkami [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

Predmetné dovolania napadli na Najvyšší súd SR v roku 2015.

Podľa rozvrhu práce pre rok 2015 bola predsedníčkou senátu 5 O, ktorý rozhodoval o veciach zapisovaných do registrov Obo, Ndob, Rko, Obdo, MObdo, OboE, Oboer a MOboer, [REDAKOVANÉ] a členkami [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

Podľa čl. II ods. 4 Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2015: „Veci, ktoré boli opätovne predložené najvyššiemu súdu po tom, čo najvyšší súd už konal vo veci samej a rozhodol o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku sa po lustrácii pridelia senátu, ktorý vo veci samej rozhodoval naposledy a to aj v prípade, ak je nápad veci do senátu zastavený, ak takého senátu pre zmenu v organizácii práce niet alebo do senátu nie je zaradená väčšina jeho naposledy vo veci rozhodujúcich členov, vec sa prideli náhodným výberom podľa odseku 1. Za senát, ktorý vo veci samej rozhodoval naposledy sa považuje aj senát označený v osobitnej časti iným poradovým číslom, ak je do tohto senátu zaradená väčšina naposledy vo veci rozhodujúcich sudcov.“

V roku 2011 rozhodoval o dovolaní sťažovateľa senát 5 O v zložení [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

V roku 2015 mal senát 5 O zloženie [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Dve z troch členiek senátu 5 O ([REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]) teda boli identické ako v roku 2011. Do senátu 5 O teda bola v roku 2015 zaradená väčšina pôvodných členiek senátu ako v roku 2011.

Keďže dovolanie sťažovateľa aj dovolanie žalovaného boli podané vo veci opätovne predloženej Najvyššiemu súdu SR po tom, čo Najvyšší súd SR už v minulosti v roku 2011 vo veci konal a rozhodol o mimoriadnom opravnom prostriedku, podľa čl. II ods. 4 Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2015 malo byť dovolanie sťažovateľa aj dovolanie žalovaného z roku 2015 pridelené senátu 5 O a nie senátu 4 O.»

Z uvedených dôvodov sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo

na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, aby napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 48/2015 z 31. januára 2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej

súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Predmetom sťažnosti je tvrdenie, že najvyšší súd opätovne konal vo veci samej. Z uvedeného dôvodu mala byť vec sťažovateľa v súlade s čl. II. ods. 4 Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2015 pridelená na prejednanie senátu 5 O (pretože ten už konal vo veci samej prvý raz rozhodnutím sp. zn. 5 Obdo 5/2011 z 29. apríla 2011). Ak sa tak nestalo, podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu základného práva na zákonného sudcu.

Podľa čl. II. ods. 4 Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2015 veci, ktoré boli opätovne predložené najvyššiemu súdu po tom, čo najvyšší súd už konal vo veci samej a rozhodol o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, sa po lustrácii pridelia senátu, ktorý vo veci samej rozhodoval naposledy, a to aj v prípade, ak je nápad vecí do senátu zastavený; ak takého senátu pre zmenu v organizácii práce niet alebo do senátu nie je zaradená väčšina jeho naposledy vo veci rozhodujúcich členov, vec sa prideli náhodným výberom podľa odseku 1. Za senát, ktorý vo veci samej rozhodoval naposledy, sa považuje aj senát označený v osobitnej časti iným poradovým číslom, ak je do tohto senátu zaradená väčšina naposledy vo veci rozhodujúcich sudcov.

Najvyšší súd však v rozhodnutí sp. zn. 5 Obdo 5/2011 z 29. apríla 2011 dospel k záveru, že medzitémny rozsudok okresného súdu sp. zn. 26 Cb 123/2007 zo 14. októbra 2009 medzitémnym rozsudkom v skutočnosti nebol. Podľa názoru najvyššieho súdu *„Dovolací súd je toho názoru, že súd prvého stupňa tým, že medzitémnym rozsudkom rozhodol, že odstúpenie od zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného prostriedku č. SORO/JPD3-1/2005 zo dňa 13. 01. 2006 je platné, nerozhodol o základe nároku ani o jeho časti, a preto porušil ustanovenie § 152 ods. 2 O. s. p. Základom nároku by v danom prípade bolo, že žalobca má nárok, resp. nemá nárok na nenávratný finančný príspevok*

po vyriešení všetkých sporných otázok vyplývajúcich z uplatneného nároku, ktoré musí posúdiť súd, s výnimkou výšky nároku. Súd prvého stupňa výrokom rozsudku, ktorým rozhodol, že odstúpenie od zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku je platné, rozhodol len o predbežnej otázke. Túto otázku mal posúdiť len v rámci odôvodnenia rozhodnutia a táto otázka sa mohla prejaviť v spôsobe rozhodnutia o návrhu vo veci samej.“.

Podľa uvedeného názoru najvyššieho súdu v rozhodnutí okresného súdu sp. zn. 26 Cb 123/2007 zo 14. októbra 2009 šlo iba o posúdenie predbežnej otázky. Teda tvrdenie, že najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí (sp. zn. 4 Obdo 48/2015 z 31. januára 2017) konal opätovne vo veci samej, do úvahy vôbec neprichádza. Prvý raz (v rozhodnutí sp. zn. 5 Obdo 5/2011 z 29. apríla 2011) šlo len o posúdenie predbežnej otázky (nešlo o konanie vo veci samej) a ústavná konformita uvedeného názoru najvyššieho súdu sťažnosťou napadnutá nebola (nie je predmetom sťažnosti).

Tento stav vedie ústavný súd k záveru, že sťažnosť namietajúca postup najvyššieho súdu v pridelovaní veci je zjavne neopodstatnená a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde je potrebné ju odmietnuť už pri predbežnom prerokovaní.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017